

İktidarın Bitmeyen Kini Yayılırken

Uzun zamandır düşündüğüm bir durumu, artık örnekleriyle paylaşmak istiyorum . Her dinde “kin tutmak” en büyük günahlardan biridir. Ne yazık ki, ülkemizde İslami referansları yol gösterici kabul eden AKP iktidarı kindarlıkla beslenmektedir ve bu durum yıllar içinde toplumun her katında kabul görmeye başlamıştır.

Örneğin; işlerini geri alabilmek için açlık grevi yapan Nuriye ve Semih, kindar bir iktidar için ölüme terk edilmesi gereken unsurlardır. Çünkü onlar iktidar tarafından işlerinden edilen on binlerce işsiz insanı topluma sürekli anımsatmaktadırlar. Öyleyse kin devam etmeli, onlar nemli bir koğuşun köşesinde ölümü beklemelidirler. Bu kindar öfke usul usul topluma da yayılmaktadır. Sadece hukuk adamı olduklarını değil, merhameti de unutmuş yargı adamları onları yeniden cezaevine yollayabilmekte, gardiyanlar “Hâlâ ölmediniz mi” diyerek onlara kin kusmaktadırlar. Ve sanıldığından daha çok ülke yurttaşı, “Ben açlık grevlerine karşıyım” diyerek, bu işin bir an önce bitmesini istemektedir. Çünkü bu ölümüne yapılan itiraz onlara sürekli kendi korkaklıklarını anımsatmakta ve bilinçaltılarında bir kin duymaktadırlar.

Bir başka örneğe geçmek istiyorum, Melih Gökçek Orta Doğu Teknik Üniversitesi ormanında bir gecede binlerce ağacı keserek, bir İranlı yatırımcı için yol açtı. Sadece yol açmadı, neredeyse yarım yüzyıllık bir olayın intikamını da aldı. Şöyle; bu ormana ilk fidanları diken Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarıydı. Melih Gökçek ve avanesi bu ormanı oluşturanlardan nefret ederler, Abdullah Gül ve arkadaşları 68’li yıllarda Milli Türk Talebe Birliği’nin aktif üyeleri ve Deniz’i ve dostlarını çok kıskanırlardı. Az dayak da yemediler ama olsun Melih Gökçek intikamını aldı ya!

Bir iktidar kindarsa, asla geçmişi unutmaz. Devrimcilerin aksine onlar kinlerini sürekli beslerler, kimse alınmasın asıl balık hafızalı olan devrimcilerdir, buna karşılık sağ hiçbir olumlu gelişmeyi unutmaz. Tıpkı Gezi’yi unutmadıkları gibi. Ne yaptılar, durup dururken şimdi istifa eden İstanbul Belediye Başkanı Kadir Topbaş bir gecede Gezi Parkı’ndaki kırk ağacı kestirdi. Neden? Ne gerek vardı? Olsun, bir çeşit intikam!

Hiç düşündünüz mü, neden sürekli Cumhuriyet döneminde yapılan binalar, özellikle de tarihimizde varolanlar neden durup dururken yıkılıyorlar. Açıkça söylemek gerek, Kurtuluş Savaşı’na katılmayıp tarikat yuvalarının kuytuluklarında saklananlar hiçbir zaman Cumhuriyeti sevmедiler. Bu nedenle Köy Enstitülerinde kadın erkek yan yana yeni bir düzen kurmaya çalışırken onlar, “buraları fuhuş” yuvasıdır diyerek ortalığı karıştırdılar.

İktidar sahibi olmak için iktidarlar aracılığıyla hem işlerini genişlettiler hem de sürekli yeni bir yaşamı hayata geçirmeye çalışanlara karşı inatçı bir kin beslediler. Bu kini özellikle

kullanan kapitalist düzen, en çok onları bir maşa gibi kullandı. Ama onlar maşalıktan hoşnutlular, çünkü üretmeden büyük paralara kavuştular. Bir de şu şeriatı bir getirebilseler ve şortlu kızları, başı açık kadınları kapkara bir dünyanın içine sürükleseler.

Çünkü onlardan nefret ediyorlar. Çünkü nefret ettikleri insanlar; neşenin ve sevginin olmadığı sadece dini kuralların uygulandığı kendi hayat biçimleri karşısında neşenin ve aşkın şarkısını söylüyorlar. Neden onlar şarkı söylüyorlar, neden gülüyorlar, neden öpüşüyorlar, ben bunları yapamıyorsam öyleyse yok ederim!

Bu kini besleyen bir başka sosyal olay da, artık köylerin kentlere gelmesi oldu. Bütün ülke büyük bir kasaba artık. Ve kasaba gericidir. Yenilik sevmez... Dedikoducudur ve başkaları hakkında hemen hüküm verir. Ve kindardır. Şimdi geldi aklıma, yeni İstanbul Belediye Başkanı (atanarak geldi) Madımak olaylarına karışanların avukatıymış. İktidar tam anlamıyla intikam alıyor, alın size diyor. Madımak Madımak diye destan mı yazarsınız ben de sizin belediye başkanınızı onların avukatlarından biri yaparım. Çünkü ben iktidarım. Ölüm ve kinle beslenirim!